

Sygn. akt VII U 397/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2019 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Szczuka

Protokolant: st. sekr. sądowy Maria Nalewczyńska

po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2019 r. w Warszawie

sprawy P. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W.

o ustalenie podlegania ubezpieczeniom społecznym

z udziałem (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

na skutek odwołania P. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W.

z dnia 12 stycznia 2018 r. znak: (...)(...)

1. oddala odwołanie

2. zasądza od P. K. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W. kwotę 180 zł (stu osiemdziesięciu) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego

Sygn. akt VII U 397/18

UZASADNIENIE

P. K. w dniu 15 lutego 2018 r. złożył do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W. odwołanie od decyzji z dnia 12 stycznia 2018 r., nr: (...)(...)Ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez uznanie, że podlega on obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu od dnia 19 kwietnia 2016 r. Ubezpieczony wskazał, że pozostawał ze spółką w dwóch odrębnych stosunkach prawnych, tj. jednym organizacyjnoprawnym wynikającym z powołania na stanowisko Prezesa Zarządu Spółki oraz w drugim w stosunku pracy nawiązanym na mocy umowy na czas nieokreślony w dniu 19 kwietnia 2016 r. i następnie zmienionym na podstawie aneksu nr:1 zawartego w dniu 27 lipca 2017 r. Zdaniem odwołującego brak wyraźnie ustanowionego zakazu zatrudnienia członka zarządu Spółki kapitałowej na podstawie umowy o pracę nie może być przez ZUS interpretowany, jako automatyczna wola obejścia przepisów prawa i prowadzić do uznania zawartej umowy o pracę za nieważną, albowiem zawartą w celu uzyskania nieuzasadnionych korzyści z systemu ubezpieczeń społecznych. Ponadto zawarcie umowy o pracę wyłącznie w celu uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego, nie powoduje nieważności takiej czynności prawnej, jako mającej

na celu obejście ustawy, jeżeli na jej podstawie praca w reżimie określonym w treści art. 22 § 1 k.p. jest faktycznie wykonywana (odwołanie z dnia 15 lutego 2018 r. k. 3-4 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 16 marca 2018 r. wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oraz o zasądzenie od odwołującego na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Ponadto organ rentowy wniósł o zobowiązanie płatnika składek do złożenia całej dokumentacji, poświadczającej kondycję finansową Spółki w 2016 r. w postaci bilansu, zeznania podatkowego i innych dokumentów finansowych, a następnie o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości w celu zbadania okoliczności, czy kondycja finansowa płatnika pozwalała na zatrudnienie ubezpieczonego na warunkach finansowych określonych w umowie z dnia 16 kwietnia 2016 r. zmienionej następnie aneksem nr :1 z dnia 27 lipca 2017 r. oraz o rozpoznanie sprawy także pod nieobecność pozwanego w razie przeprowadzenia rozprawy. W uzasadnieniu swojego stanowiska organ rentowy wskazał, że na podstawie zebranego materiału dowodowego umowa pomiędzy odwołującym P. K., a Spółką nie została zawarta w celu faktycznego świadczenia pracy, a miała na celu jedynie uzyskanie świadczenia z ubezpieczeń społecznych. W ocenie organu rentowego posiadanie niemal wszystkich udziałów w Spółce –przez płatnika składek (95%) skutkuje tym, że wspólnik nie może pozostawać w stosunku pracy w rozumieniu art. 22 k.p., albowiem istotne znaczenie ma istnienie po stronie pracownika obowiązku osobistego stałego świadczenia pracy na rzecz pracodawcy za obligatoryjnym wynagrodzeniem odpowiadającym rodzajowi, ilości i jakości wykonywanej pracy. Ponadto zdaniem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych niezbędną cechą stosunku pracy jest podporządkowanie pracownika w procesie świadczenia pracy poleceniom pracodawcy, którego to elementu brakowało przy realizowaniu stosunku pracy, gdyż pracownik i osoba o decydującym wpływie na decyzje pracodawcy, to ta sama osoba. Zatem organ rentowy uznał, że zawarcie umowy o pracę miało charakter pozorny i dążyło jedynie do uzyskania wysokich świadczeń z ubezpieczenia chorobowego przez odwołującego. Ponadto ZUS stwierdził, że umowa o pracę została zawarta z naruszeniem art. 210 k.s.h. ponieważ osoba reprezentująca spółkę kapitałową przy podpisaniu umowy o pracę z odwołującym nie miała odpowiedniego pełnomocnictwa szczególnego do zwarcia tej umowy (odpowiedź na odwołanie z dnia 19 marca 2018 r. k. 10-11 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. została zarejestrowana w Krajowym Rejestrze Sądowym w dniu 6 listopada 2015 r. Spółka oferuje usługi polegające na montażu urządzeń telekomunikacyjnych na zlecenie najczęściej dostawców usług telefonu, telewizji i (...) (odpis z KRS k. 43-53 a.r.).

P. K. jest związany ze Spółką (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. od momentu jej założenia, albowiem w umowie Spółki został on wskazany, jako Prezes pierwszego Zarządu Spółki. W skład zarządu wchodzi również małżonka odwołującego M. K.. P. K. posiada 95% udziałów Spółki o wartości 9.500,00 zł, a jego małżonka 5% udziałów Spółki o wartości 500,00 zł. Każdy członek zarządu, zgodnie z treścią wpisu do KRS i treścią umowy Spółki jest uprawniony do składania oświadczeń w imieniu Spółki. Kapitał zakładowy spółki wynosi 10.000,00 zł, a jej siedzibą jest miasto W.. Miejszem prowadzenia działalności Spółki jest biuro przy ul. (...) lok 117 w W., co jednak w toku czynności kontrolnych ZUS nie zostało potwierdzone (odpis z KRS k. 43-53 a.r., zeznania zainteresowanej k. 61 a.s.).

W dniu 19 kwietnia 2016 r. P. K., będący Prezesem Zarządu Spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. oraz większościovym udziałowcem Spółki zawarł umowę o pracę ze Spółką (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., którą w imieniu Spółki podpisała M. K., będąca żoną odwołującego, a zarazem drugim członkiem Zarządu Spółki. Umowa o pracę została zawarta na czas nieokreślony. Zakres obowiązków pracownika został określony, jako prace administracyjne i organizacyjne, a wymiar czasu pracy ustalono na 1/4 etatu. Pracownik za wykonaną pracę miał otrzymywać wynagrodzenie w wysokości 500 zł brutto miesięcznie. Członek zarządu Spółki (...) z siedzibą w W. dysponował jedynie ogólnym uprawnieniem do reprezentacji Spółki i do składania oświadczeń w jej imieniu, natomiast nie posiadał pełnomocnictwa szczególnego udzielonego przez zgromadzenie wspólników Spółki zgodnie z wymogiem wyrażonym w art. 210 k.s.h. W tym samym

dniu tj. 19 kwietnia 2016 r. Spółka dokonała zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych dwóch pracowników, tj. P. K. i M. K. (umowa o pracę z dnia 19 kwietnia 2016 r. k. 19, dokumentacja (...) P (...) k. 77 a.r.).

W dniu 27 lipca 2017 r. dokonano zmiany treści umowy o pracę z dnia 19 kwietnia 2016 r. poprzez podpisanie aneksu nr:1 w dniu 27 lipca 2017 r., w którym zmieniono wymiar czasu pracy z 1/4 na pełny etat, kwota wynagrodzenia została podwyższona do 11.322,00 zł brutto oraz zmieniono stanowisko pracy z Prezesa Zarządu Spółki na inżyniera utrzymania sieci telekomunikacyjnej. Powyższy aneks do umowy o pracę z dnia 27 lipca 2017 r. został podpisany przez odwołującego oraz uprawnionego do reprezentacji Spółki członka zarządu w osobie małżonki odwołującego M. K.. Nie zmieniono natomiast zakresu obowiązków pracownika. Czas i miejsce pracy pracownika nie były ewidencjonowane przez pracodawcę. Płatnik składek nie był w stanie wykazać tego, czy pracownik odbył badania lekarskie stwierdzające brak przeciwwskazań do pracy na zajmowanym stanowisku (protokół z walnego zgromadzenia wspólników z dnia 27 lipca 2017 r. k. 11, uchwała nr: 1 z dnia 27 lipca 2017 r k. 15, uchwała nr: 2 z dnia 27 lipca 2017 r. k. 17, aneks nr: 1 do umowy o pracę z dnia 27 lipca 2017 r. k. 21 a.r.).

Tego samego dnia, tj. 27 lipca 2017 r. zgromadzenie wspólników Spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. podjęło jednomyślną uchwałę w przedmiocie odwołania P. K. ze stanowiska Prezesa Zarządu Spółki oraz o powołaniu na to stanowisko M. K. w odrębnej uchwale. Z protokołu kontroli ZUS wynika, że obie uchwały zostały podjęte z uwagi na rezygnację P. K. z funkcji Prezesa Zarządu Spółki. Powyższe zmiany nie zostały zgłoszone do Krajowego Rejestru Sądowego (uchwała nr: 1 z dnia 27 lipca 2017 r k. 15, uchwała nr: 2 z dnia 27 lipca 2017 r. k. 17 a.r.).

P. K. w dniu 18 sierpnia 2017 r. uległ wypadkowi przy pracy w ten sposób, że spadł z drabiny podczas wykonywania czynności związanych z instalacją urządzeń. Zgodnie z opinią lekarza P. K. doznał skomplikowanego złamania kości piętowej. W związku z powyższym odwołujący w dniu 25 sierpnia 2017 r. za pośrednictwem płatnika zażądał wypłaty świadczeń z tytułu ubezpieczenia wypadkowego (protokół z wypadku z dnia 17 sierpnia 2017 r., zaświadczenie płatnika składek– nienumerowane karty akt organu rentowego).

Z uwagi na znaczną różnicę w wynagrodzeniu pracy odwołującego zarówno przed, jak i po podpisaniu aneksu nr: 1 do umowy o pracę z dnia 19 kwietnia 2016 r. oraz faktem, że wypadek przy pracy miał miejsce krótko po tej zmianie, organ rentowy powziął wątpliwość co do zasadności wypłaty świadczenia z ubezpieczenia wypadkowego. Z tego powodu Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. podjął decyzję o przeprowadzeniu kontroli w siedzibie płatnika składek, zawiadamiając go o wszczęciu postępowania wyjaśniającego (wniosek o przeprowadzenie kontroli doraźnej, pismo z dnia 9 października 2017 r. zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli z dnia 5 października 2017 r. k. 3 a.r.).

W wyniku zakończenia postępowania wyjaśniającego, organ rentowy wydał w dniu 12 stycznia 2018 r., decyzję nr: (...)–ORZ-2-D mocą, której stwierdził, że odwołujący P. K. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu od dnia 19 kwietnia 2016 r. Organ rentowy w uzasadnieniu decyzji wskazał, że umowa o pracę z odwołującym jest nieważna z uwagi na naruszenie art. 210 k.s.h. oraz, że stosunek pracy zawarty pomiędzy odwołującym, a płatnikiem składek nie posiada cech stosunku pracowniczego z uwagi na brak elementu podporządkowania pracownika pracodawcy i tym samym nie spełnia wszystkich przesłanek świadczących o istnieniu tego stosunku prawnego. W związku z powyższym organ rentowy uznał, że czynność prawna dokonana pomiędzy płatnikiem składek, a odwołującym polegająca na zawarciu umowy o pracę i jej późniejszej zmianie zmierza wyłącznie do obejścia ustawy i z tego względu jest nieważna (decyzja z dnia 12 stycznia 2018 r., decyzję nr: (...)–ORZ-2-D – nienumerowane karty a.r.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentów zawartych w aktach sprawy, w tym w aktach organu rentowego i aktach osobowych. Sąd Okręgowy uznał za wiarygodne dokumenty złożone w toku postępowania, ponieważ treść wynikająca z nich nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Dlatego też Sąd uznał zgromadzony rzeczowy materiał dowodowy za wiarygodny, na podstawie którego ustalono m.in. wszystkie etapy związane z pełnionymi funkcjami przez odwołującego w Spółce (...) Sp. z o.o., strukturę korporacyjną Spółki oraz zakres wykonywanych przez odwołującego czynności w okresie wykonywania umowy o pracę. Sąd ponadto wziął pod

uwagę zeznania zainteresowanej oraz odwołującego, jak również stanowisko organu rentowego. W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowił wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie P. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 12 stycznia 2018 r., nr: (...) - ORZ-2-D jest niezasadne i jako takie podlega oddaleniu.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. zaskarżoną decyzją wyłączył odwołującego z ubezpieczeń społecznych: emerytalnego, rentowych, chorobowego i wypadkowego od dnia 19 kwietnia 2016 r., co było kwestią sporną w niniejszej sprawie.

Przepis art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2019 r., poz. 300) stanowi, że obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami, z wyłączeniem prokuratorów. W myśl art. 13 pkt. 1 w/w ustawy, obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne, tj. pracownicy – od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania tego stosunku. Stosownie zaś do definicji zawartej w art. 2 k.p., pracownikiem jest osoba zatrudniona na podstawie m.in. umowy o pracę. Użyty w powyższym przepisie zwrot „zatrudniona” oznacza istnienie pomiędzy pracownikiem, a pracodawcą szczególnego rodzaju więzi prawnej o charakterze zobowiązaniowym, tj. stosunku pracy.

W myśl art. 22 § 1 k. p. przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca - do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem. W rozpatrywanej sprawie, Sąd Okręgowy zważył, że zawarta przez Spółkę umowa o pracę z odwołującym była nieważna.

Stosownie do treści art. 58 § 1 k.c., czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy. W ocenie Sądu zawarta umowa o pracę w niniejszej sprawie spełniała znamiona nieważności, co było bezpośrednią przyczyną nieobjęcia odwołującego ubezpieczeniami społecznymi. W myśl art. 201 § 1 k.s.h., spółka jest reprezentowana przez zarząd, który prowadzi sprawy spółki. Z kolei w rozumieniu art. 210 § 1 k.s.h., w umowie pomiędzy spółką, a członkiem zarządu oraz w sporze z nim spółkę reprezentuje rada nadzorcza lub pełnomocnik powołany uchwałą zgromadzenia wspólników.

Obowiązujące przepisy prawa handlowego wskazują podmioty, które mogą reprezentować Spółkę. Odwołujący w dniu 19 kwietnia 2016 r. zawarł umowę o pracę ze Spółką (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., którą w imieniu Spółki podpisał członek zarządu nieumocowany prawidłowo do jej zawarcia. Zgodnie z danymi z rejestru przedsiębiorców KRS, zeznaniami stron oraz aktami uzyskanymi od organu rentowego M. K. w dniu zawarcia umowy pełniła w Spółce funkcję członka zarządu uprawnionego do składania oświadczeń w imieniu Spółki. Jednak zgodnie z art. 210 § 1 k.s.h. zwykle umocowanie na podstawie umowy Spółki do składania oświadczeń nie jest wystarczające do zawarcia umowy o pracę z członkiem zarządu. Art. 210 § 1 k.s.h. stanowi *lex specialis* art. 201 § 1 k.s.h. stwierdzając, że niezbędnym warunkiem prawidłowego zawarcia umowy o pracę z członkiem zarządu jest pełnomocnictwo szczególne udzielone przez zgromadzenie wspólników tj. odrębne pełnomocnictwo do dokonania konkretnej czynności prawnej udzielone w formie uchwały zgromadzenia wspólników Spółki.

Okoliczność, że pełnomocnik według przepisu art. 210 § 1 k.s.h. zostaje powołany uchwałą zgromadzenia wspólników nie zmienia jego charakteru prawnego – nie jest on pełnomocnikiem zgromadzenia wspólników, ale szczególnym pełnomocnikiem spółki. Pełnomocnik ten ma ustawowo określony zakres umocowania, różny od zakresu umocowania pełnomocnika spółki, ustanowionego przez zarząd spółki. Ustanowienie pełnomocnika przez zarząd nie powoduje ustania ani ograniczenia jego funkcji piastuna organu osoby prawnej, a samo udzielenie pełnomocnictwa pozostaje

bez wpływu na zasady reprezentacji spółki przez zarząd (poruszone w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2006 r., sygn. akt III CZP 68/06). Literalna wykładnia art. 210 § 1 k.s.h. wyklucza dopuszczalność podjęcia uchwały powołującej specjalnego pełnomocnika bez odbycia zgromadzenia wspólników. Pełnomocnik do reprezentowania spółki z o.o. w celu zawarcia umowy pomiędzy spółką, a członkiem zarządu zgodnie z art. 210 § 1 k.s.h., powinien być powołany uchwałą zgromadzenia wspólników, a zatem uchwała taka nie może być podjęta bez odbycia zgromadzenia (por. wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca 2012 r., sygn. akt II CSK 217/11). Przepis art. 210 § 1 k.s.h., podobnie jak poprzedzający go przepis art. 209 k.s.h., oraz następujący po nim art. 211 k.s.h., odnosi się do sytuacji, w której możliwa jest kolizja interesów pomiędzy spółką, a członkiem jej zarządu. Z tej przyczyny ustawodawca przesądził, że jeżeli w spółce nie została ustanowiona rada nadzorcza, to wówczas umowę pomiędzy spółką a członkiem jej zarządu może zawrzeć wyłącznie reprezentujący tę spółkę specjalny pełnomocnik powołany uchwałą zgromadzenia wspólników (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca 2005 r., sygn. akt II PK 276/04).

Sąd Okręgowy zważył, że przepis art. 210 § 2 k.s.h. stanowi przepis szczególny wobec art. 210 § 1 k.s.h. wyłączając zasadę, że rada nadzorcza lub pełnomocnik powołany uchwałą wspólników reprezentuje spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w umowach i sporach

z członkami zarządu. W niniejszej sprawie odwołujący zawierając umowę o pracę ze spółką był jedynym wspólnikiem i zarazem jedynym członkiem zarządu spółki z o.o. W tej sytuacji art. 210 § 2 k.s.h. zakazuje powoływania pełnomocnika przez jedynego wspólnika dla dokonywania czynności z tym wspólnikiem. Zamiast tego nakazuje, aby jedyny wspólnik wystąpił w dwojakiej roli – jako osoba dokonująca czynności prawnej ze spółką oraz jako reprezentant tej spółki. W tym przypadku interesy osób trzecich chroni obowiązująca forma aktu notarialnego. Ze sformułowania znajdującego się w art. 210 § 2 k.s.h. wynika, że reprezentacja spółki przez inną osobę niż jedyny wspólnik jak np. pełnomocnika powołanego uchwałą zgromadzenia jest wykluczona. W tym znaczeniu przepis art. 210 § 2 k.s.h. wymusza kompetencję do dokonania danej czynności przez wspólnika jednoosobowej spółki, będącego zarazem jedynym członkiem zarządu z samym z sobą.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy uznał umowę zawartą pomiędzy spółką, a odwołującym za nieważną. Taka czynność prawna jest bezwzględnie nieważna od początku i z mocy prawa i nie wywołuje ona skutków prawnych. Strony nie mogą, co do zasady konwalidować bezwzględnie nieważnej czynności prawnej, chyba że przepis szczególny wprost dopuszcza taką możliwość. W takiej sytuacji również podpisane przez strony aneksy do umowy o pracę, zmieniające warunki pracy również były nieskuteczne, ponieważ nie mogły zmienić umowy o pracę, która była nieważna. Sąd Okręgowy zważył, że niewątpliwie w niniejszej sprawie zostało udowodnione, że odwołujący wykonywał czynności w imieniu spółki na stanowisku Prezesa Zarządu, za które otrzymywał należne mu wynagrodzenie. Strony uwiarygodniły bowiem zebraną dokumentację w aktach rentowych i aktach osobowych, gdyż jednolicie wskazywały, że ubezpieczony, jako Prezes reprezentował Spółkę w kontaktach z podmiotami zewnętrznymi. Ponadto odwołujący, pełniąc w/w funkcję zajmował się podpisywaniem uchwał i sprawozdań finansowych oraz odbywał spotkania biznesowe. Natomiast, jako pracownik wykonywał instalacje bezpośrednio u klientów, a także sporządzał projekty studzienek i przyłączy. Wszystkie te czynności były wykonywane, kiedy P. K. miała podpisaną umowę o pracę na stanowisku Prezesa Zarządu Spółki. W ocenie Sądu Okręgowego wykazanie, że odwołujący wykonywał faktycznie czynności w imieniu spółki nie skutkowało w niniejszej sprawie objęciem go tytułem do ubezpieczeń społecznych.

W orzecznictwie wskazuje się, że w świetle przepisu art. 210 k.s.h. wspólnik spółki

z o.o. będący jednocześnie jej jednoosobowym zarządem nie może skutecznie upoważnić prokurenta do zawarcia umowy o pracę ze sobą (por. wyrok Sądu Apelacyjnego

w R. z dnia 19 lutego 2014 r., sygn. akt III AUa 1454/13). W niniejszej sprawie ubezpieczony zawarł umowę o pracę ze spółką w dniu 19 kwietnia 2016 r. na stanowisku Prezesa Zarządu. W dniu 27 lipca 2017 r. dokonano zmiany treści umowy o pracę z dnia 19 kwietnia 2016 r. poprzez podpisanie aneksu nr:1 w dniu 27 lipca 2017 r., w którym zmieniono wymiar czasu pracy z 1/4 na pełny etat, kwota wynagrodzenia została podwyższona do 11.322,00 zł brutto oraz zmieniono stanowisko pracy z Prezesa Zarządu Spółki na inżyniera utrzymania sieci telekomunikacyjnej. Jednocześnie należy zwrócić uwagę, że P. K. posiada 95% udziałów o wartości 9.500,00 zł, natomiast jego żona M. K. posiada 5% udziałów o wartości 500,00 zł. W tym znaczeniu ubezpieczony posiada status

wspólnika decydującego, który może samodzielnie decydować o sprawach istotnych dla Spółki. W wyroku z dnia 14 września 2017 r. Sąd Najwyższy wskazał, że jeżeli udział w kapitale zakładowym Spółki innych wspólników pozostaje iluzoryczny, to wówczas zatrudnienie nie nosi cech zatrudnienia pracowniczego. Dozwolone jest więc zatrudnienie wspólnika dwuosobowej spółki z o.o., w tym także na stanowiskach zarządczych pod warunkiem jednak, że z ustaleń faktycznych wynika, że był on poddany zarówno ekonomicznej zależności od swojego pracodawcy, jak i formalnemu nadzorowi sprawowanemu przez zgromadzenie wspólników, na którym podjęcie uchwał wymagało uzyskania takiej kwalifikowanej większości głosów, ze posiadane przez wspólnika – zarządcę udziały własnościowe, jako wspólnika większościowego nie dawały mu statusu wspólnika dominującego, który mógłby samodzielnie decydować w sprawach istotnych dla Spółki. W takim ujęciu podporządkowania pracowniczego osoby zarządzającej zakładem pracy, element ten może istnieć w przypadku rozdzielenia osoby pracodawcy i pracownika. Podporządkowanie pracownicze nie występuje wtedy, kiedy jedna i ta sama osoba wyznacza zadania pracownicze, a następnie sama je wykonuje. W orzecznictwie wykluczono możliwość, aby jedyny wspólnik spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, będący zarazem prezesem jej jednoosobowego zarządu, był zatrudniony w charakterze pracownika, gdyż stanowiłoby to wyraz niemożliwego pojęciowo podporządkowania „samemu sobie” (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 2011 r., sygn. akt II UK 20/11).

Reasumując Sąd Okręgowy zważył, że należało oddalić odwołanie ubezpieczonego. Wskazać bowiem należy, że po pierwsze zawarta przez niego umowa o pracę ze Spółką była nieważna, ponieważ nie doszło do skutecznego reprezentowania go przez pełnomocnika, którego powołanie było niezgodne z obowiązującymi przepisami prawa. Po drugie zaś odwołujący nie podlegał żadnej osobie w Spółce, która mogłaby kontrolować i nadzorować jego pracę, w efekcie czego sam sobie organizował czas w zależności od potrzeb. W takim przypadku brak jest bowiem elementu podporządkowania pracowniczego, który decyduje o pracowniczym charakterze danego stosunku prawnego.

W związku z powyższym, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie P. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W. z dnia 12 stycznia 2018 r., nr: (...) - ORZ-2-D, o czym orzekł w pkt. 1 sentencji wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd Okręgowy orzekł w pkt. 2 sentencji wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w związku z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015r. poz. 1804), zmienionego następnie rozporządzeniem z dnia 3 października 2016 r. (Dz. U. z 2016r. poz. 1667) i rozporządzeniem z dnia 20 września 2017 r. (Dz. U. poz. 1799), zasądając od P. K. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. kwotę 180,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć (...)

M.St.